

Lilac

Sweetie,
Sweetie,
Sweetie

ព័ត៌មាន 4

Damjuckdan ឆើប
greater than លា
Shari07 ១០

បាទ បាទ បាទ
បាទ បាទ បាទ

After Story 01

ฤดูหนาวครั้งที่สองของชีวิต (ต่อ)

ไพร์รอนทำงานที่ปราสาทไฮน์สกันมานานกว่ายี่สิบปี ทั้งปลอมบัญชีและยกยอกเงินของเรื่อนลิลี่สีฟ้ามานาน ครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อสิบห้าปีก่อน ไพร์รอนต้องการเงินไปกินเหล้าจึงแอบลักเล็กขโมยน้อยเรื่อยมา ภายหลังมีโอกาสดำเนินขั้นเป็นคนดูแลประจำเรื่อนจึงมีสิทธิ์เข้าถึงตัวเลขงบประมาณ

คนผู้นี้จิตใจต่ำช้าจนไม่รู้จักอาย คิดเพียงว่าการลักเล็กขโมยน้อยเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ตระกูลใหญ่อย่างอิวิลรอนกระทบกระเทือนอะไร

ด้วยเขาเป็นคนสุรุษสุร่ายจึงไม่มีเงินเก็บ ทว่าก็ไม่เคยกังวล คิดเพียงยกยอกเงินไปอีกสองสามปีก็เกษียณ ถึงเวลานั้นยังมีเงินสมทบชราภาพอีกก้อนหนึ่ง

แต่การเข้ามาของยูจินทำให้ทุกอย่างไม่เป็นไปตามแผนที่คิดไว้

ที่ผ่านมาไฟร์รอนสามารถปลอมบัญชีได้อย่างง่ายดาย โดยเพิ่มรายการของที่ไม่จำเป็นหรือเขียนตบแต่งรายการขึ้นมาเสียตื้อๆ ก็ไม่เคยถูกจับได้ แต่ต้นปีที่ผ่านมา เขาเริ่มติดการพนัน ทำให้เงินที่เคยยกยอกเล็กๆ น้อยๆ เริ่มไม่พออีกต่อไป

แม้มาตามลุดวินจะเป็นคนระเบียบจัด หากแต่เธอสนใจเพียงเรื่องพฤติกรรม ไม่เคยไล่ตรวจบัญชีด้วยตนเอง ส่วนผู้ดูแลคลังซึ่งคอยดูแลงบประมาณนั้น ให้ความสำคัญกับการทำบัญชีช่วงปลายปีมากกว่า และไวใจไฟร์รอนเป็นอย่างยิ่ง เพราะเขาทำงานที่นี้มานาน

การปลอมแปลงบัญชีจึงเป็นทางออกสุดท้ายของไฟร์รอนตอนนี้เพิ่งเข้าเดือนมีนาคม เขาคิดว่าค่อยเริ่มตบแต่งบัญชีช่วงปลายปีก็ไม่เสียหาย สิ่งที่เขาไม่คิดถึงคือยูจินกลับเข้ามานำบัญชีไปตรวจสอบด้วยตัวเอง ทำให้เขาเริ่มนั่งไม่ติด

ไฟร์รอนมั่นใจว่าคนที่กระตือรือร้นเช่นนั้นคงไม่มาสอบถามเขาเรื่องเงินงบประมาณหายไปไหน หากตนถูกจับได้ว่ายกยอกคงถูกสืบสาวไปจนถึงเรื่องการลักเล็กขโมยน้อย สุดท้ายจุดจบของเขาคงต้องไปกลายเป็นทาสในเหมือง หรือในทางเลวร้ายที่สุดก็คือ...แขวนคอประจาน

ดังนั้นก่อนจะถูกเปิดโปง เขาจึงตัดสินใจวางยาพิษ

ยาพิษนี้เป็นตำรับที่ถ่ายทอดกันรุ่นสู่รุ่น ส่วนผสมตัวยาชับซ้อน ต้องใช้สมุนไพรจากแถบบ้านเกิดของเขา ใบที่ออกทั้ง

ส

า

ม

แบบต้องจัดเก็บด้วยวิธีที่แตกต่างกัน นำไปต้มรวมกับวัตถุดิบอื่นๆ เสร็จแล้วจึงนำมาสกัดเป็นยาพิษ โดยพิษนี้ต้องให้เหยื่อกินวันละครั้ง

ไพร์รอนไม่เข้าใจว่าเหตุใดสูตรจึงยากและซับซ้อนเช่นนี้ แต่เขารู้ดีว่ายาพิษนี้สังหารคนได้จริง เพราะเขาเคยใช้สังหารเพื่อนของตนเองมาก่อนเมื่อครั้งตัวเองยังเป็นหนุ่ม

ประจวบเหมาะกับใจแฉกนา หญิงที่เป็นทั้งคนรักและผู้สมรู้ร่วมคิดทำงานในครัว แผนการนี้จึงง่ายขึ้นอีก เพียงละลายยาพิษใส่ชาซึ่งให้ยูจินดื่มทุกวันเช้าเย็น ทั้งยังไม่ต้องกลัวว่าจะโดนจับได้ เพราะไร้สี ไร้กลิ่น และไม่ทำปฏิกิริยากับเครื่องเงิน

เพียงให้ยูจินดื่มชาของวันนี้และพรุ่งนี้ ไพร์รอนก็ไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องปลอมแปลงบัญชีอีกต่อไป ทั้งยังไม่ต้อง

ทนเห็นขุนนางปลายแถวที่ขายตัวและไต่เต้าจนได้ดีเป็นภริยา
แกรนด์ดยุกอีก แค่คิด เขาก็สຸขใจเหลือเกิน

“หີ” เขาเผลอหลุดแค้นเสียงออกมา โชคดีที่ไม่มีใคร
สังเกต ก่อนจะกินขนมปังอย่างหน้าชื่นตาบาน

ทว่าตอนที่มือเย็นกำลังจะจบลง หัวหน้าคนรับใช้ก็แบก
หินสีแดงก้อนเท่าไข่ตัวใหญ่เข้ามาในครัว

“ศิลาเพลิงสำหรับสะเดาะเคราะห์จากต้นตระกูลมาตาม
ท่านรับสั่งให้พวกเจ้าทุกคนมาลูบเพื่อเป็นสิริมงคล” พุดจบก็วาง
หินลงบนอีกฟากของโต๊ะอาหารที่ใกล้กับประตูทางออก ผู้ที่อึด
แล้วจึงเดินเข้าไปลูบพอเป็นพิธีอย่างไม่คิดอะไร

งานแต่งงานนับเป็นงานมงคล การสะเดาะเคราะห์ก่อน
จัดงานมงคลถือเป็นเรื่องปกติ แต่ละพื้นที่จะมีวิธีเฉพาะของ
ตัวเอง โดยวิธีของแดนเหนือนั้นเรียกว่าง่ายมาก เพียงลูบศิลา
เล็กน้อย ในขณะที่ห้องที่อื่นมีวิธีต่างออกไปที่อาจถึงขั้นเลือดตก
ยางออก

ไพร่รอนตะขิดตะขวงใจนิดๆ แต่แวนเดียวก็หายไป
ที่ผ่านมาเขาไปวิหารได้ตามปกติ ไม่เคยถูกพระเจ้าพิพากษา

แม้ตนมีบาปมากมาย ไม่ว่าเรื่องสังหารผู้อื่น ลักขโมย หรือคดโกง
เจ้านาย

ก่อนลุกขึ้น เขาเหลือบมองผู้อื่นแล้วเนียนลุกตาม ยื่นมือ
ไปลูบหินสีแดงแบบไม่ได้ระมัดระวังตัว แต่ทันใดนั้นเอง...

“โอ้ย!” ความจริงต่างจากที่เขาคิดนัก อาการปวดแสบ-
ปวดร้อนที่ฝ่ามือทำให้เขาเจ็บปวดจนหลุดร้องเสียงหลง หลังจากนั้น
นั้นยังมีจ๊าสสีแดงผุดขึ้นเต็มฝ่ามือของเขา

“นี่มัน...” นี่มันอะไรกัน ไพร่รอนอยากเงยหน้าถาม
หัวหน้าคนรับใช้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่กลับพูดไม่ออกเพราะเห็น
อัศวินสี่คนยืนประกบอีกฝ่ายไว้

“ไพร่รอน ไรเดน?”

“ขอรับ”

เซอร์เดน อัศวินผู้ติดตามแกรนด์ดยุกอิวิลรอนเอ่ยชื่อเขา
ไพร่รอนรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ ทันที เพราะการที่อัศวินมาเช่นนี้
ย่อมต้องเกิดเรื่องอันใดแน่

“มากับพวกข้าสักครู่หนึ่ง”

ลำพียงน้ำเสียงของเซอร์เดนที่แถมยิ้มกว้างนั้นก็ให้ความรู้สึกเย็นชานิ่งนัก และलगสังหรณ์บางอย่างทำให้เขาไม่กล้าขยับกายไปไหนอีก

เรื่องราวทั้งหมดไปถึงหุญจินในคืนวันเดียวกัน

“เฮ้อ...”

เขานั่งอดทนรอฟังผลอยู่ในห้องทำงานของอเล็กซิสมานาน แต่ถึงกับถอนหายใจเมื่อได้ยินคำให้การไม่สมเหตุสมผลของไพร์รอน อีกฝ่ายบอกกับอัศวินด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่า “ไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น”

อัศวินเริ่มเกลี้ยกล่อมด้วยไม้อ่อนก่อน จนในที่สุดก็ต้องใช้ไม้แข็ง ชูจะทำร้ายร่างกาย ไพร์รอนถึงยอมสารภาพความจริงว่าคนที่เขาหมายหัวไม่ใช่อเล็กซิส แต่เป็นหุญจิน ไม่มีใครชักใยอยู่เบื้องหลัง ที่ทำไปก็แค่อยากกลบเกลื่อนความผิดของตัวเองฐานยกยอกบบของเรือนลิลีสีฟ้าและขโมยของราคาแพงไปขายเพื่อใช้จ่ายส่วนตัว

นี่เป็นจุดที่ทำให้ยูจินพูดไม่ออก คนเราจะยอมทำเรื่องโง่ๆ
เพื่อเงินได้ขนาดนี้?

เซอร์เดนขอตัวออกไปหลังทำหน้าที่ของตัวเองเสร็จ
จากนั้นมาตามลุดวินาก็เป็นฝ่ายเอ่ยทำลายความเงียบในห้อง

“แย่มาก...เกือบเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นกับเจ้าเพราะข้าเลือกใช้
คนผิด ขอโทษนะยูจิน”

“ต้องบอกว่าท่านถูกหลอกอีกที่ต่างหากครับ ท่านจะไปรู้
เรื่องนั้นได้อย่างไร”

“ข้าสมควรต้องรู้ สมมติเจ้านั้นใช้ยาพิษที่ออกฤทธิ์
เฉียบพลัน เราคงไม่ได้มานั่งคุยกันอยู่อย่างนี้”

“ครับ ข้าเข้าใจ แต่โชคดีที่พวกเราจับคนร้ายได้แล้ว
หวังว่าต่อจากนี้ไปคงไม่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นอีก”

มาตามลุดวินาดูจะตกใจยิ่งกว่าเขา แต่ยูจินไม่ปลอบใจ
และเน้นย้ำถึงความสำคัญของการป้องกัน ดังเช่นที่มาตามลุดวินา
กล่าว หากไฟร์รอนใช้ยาพิษออกฤทธิ์เฉียบพลัน เขามีสิทธิ์ตาย
ทันที

โชคดีที่มาตามลุดวินาสนับสนุน บอกว่าจะพิจารณา
พฤติกรรมของคนรับใช้แต่ละรายใหม่ทั้งหมด และจะตรวจบัญชี
ให้ถี่ถ้วนกว่านี้

“ต่อจากนี้จะไม่มีการแบบนี้เกิดขึ้นอีกแล้วยูจิน” เธอ
ให้คำมั่นสัญญาว่าจะรี้อระบบคนในปราสาทไฮน์สกันใหม่
ก่อนปิดท้ายด้วยการขอโทษอีกครั้ง และขอตัวลาออกจากห้องไป
ในท้ายที่สุด

ทั้งห้องเหลือแค่เขากับอเล็กซิส ยูจินถึงได้เอนหลังไปพึ่ง
พนักพิงอย่างสบายใจหน่อย

“โอ๊ย ตอนนี้อับจนหมดทุกอย่างจริงๆ แล้วใช้ไหมครับ”

“ใช่”

“แล้วท่านจะทำอย่างไรต่อ ส่งไปอยู่เหมือง?”

“อืม พรุ่งนี้ส่งไปเหมือง ตามทำไม หรืออยากให้ข้า
แขว่นคอมัน”

“ไม่ใช่ครับ ข้าแค่สงสัย”

โทษประหารชีวิตของจักรวรรดิคินฮัลมีไว้สำหรับคนชั่วระดับชาติกรและกบฏแผ่นดิน ส่วนคุณมีไ่ว้ซึ่งพวกลัทธิภัยและพยายามฆ่า ทว่าแดนเหนือเป็นแหล่งรวมเหมืองแร่ขนาดใหญ่ ส่วนใหญ่พวกคนทำผิดจึงจะถูกลงโทษให้ไปเป็นทาสมากกว่า เมืองชายฝั่งอย่างภาคตะวันออกเองก็โหดร้ายพอกัน พวกเขาจะล่ามโซ่ข้อเท้าและใช้แรงงานเหมือนสัตว์ เรียกได้ว่าเป็นบطلโทษที่เข้มงวดและเอาจริงเอาจังมาก

แต่ดูเหมือนอเล็กซิสจะเข้าใจอะไรเขาผิดสักอย่างถึงพูดจาแปลกๆ

“สงสัยต้องแขวนคอประจานจริงๆ เสียแล้ว”

“ก็บอกว่าไม่ใช่ใครครับ คนไม่รู้จักสำนักแบบนั้นให้อยู่อย่างทรمانดีกว่าปล่อยให้ตายง่าย ๆ ไม่ใช่หรือ อ๊ะ จริงด้วย ข้าต้องไปปรึกษาทรัพย์ให้วิหาร ขอไปพรวงนี้ได้ไหมครับ อันที่จริงข้าไปคนเดียวก็ได้ หรือท่านจะส่งคนมาคุ้มกันก็ได้ครับ”

อเล็กซิสเหลือบมองอีกฝ่ายบนโซฟา ก่อนหน้านี้นู๋จินบอกว่าแค่ปรึกษาทรัพย์ พระเจ้าก็เผยวิธีจับตัวคนร้ายให้

ตอนแรกเขาเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ต่อให้ยูจินไม่ได้มีนิสัยชอบโกหก แต่อเล็กซิสก็เชื่อไม่ลงจริงๆ

จากคำอธิบายของยูจิน องค์ลีบาทสามสีเป็นสมุนไพรหายาก มีใบสามแบบ เมื่อนำใบมาต้มรวมกับวัตถุดิบอื่น แล้วนำไปสกัด ก็จะได้ยาพิษไร้สีไร้กลิ่น

หัวใจสำคัญอยู่ที่ส่วนประกอบเฉพาะของพืชชนิดนี้ เพราะเพียงสัมผัสสองคลีบาทสามสีด้วยมือเปล่า ส่วนประกอบเฉพาะของพืชที่ว่าก็จะแทรกซึมเข้าผิวหนังทันที ถ้าเพียงสัมผัสมาไม่เกินหนึ่งร้อยวันแล้วแตะผิวคริสตัลเพลิงต่อ สองสิ่งนี้จะทำปฏิกิริยาจนเกิดอาการปวดแสบปวดร้อน

คริสตัลเพลิงไม่ใช่หินหายาก สามารถหาซื้อได้ตามเขตที่มีแหล่งน้ำพุร้อนชุกชุม ทว่าหินชนิดนี้สีแดงก่ำ เกลี้ยง ไม่มีลวดลายจำเพาะ ทำให้ค้นหาลำบาก

อย่างไรก็ตาม ในเมื่อคนรักอยากได้ อเล็กซิสยอมหาจนเจอ ทั้งที่รู้ว่าเมื่อซื้อมาจะต้องขาดทุน แต่แล้วสวรรค์ก็เข้าข้าง เพราะเขาเจอมันอยู่ในกรุใต้ดินของปราสาทไฮน์สกันถึงสามารถนำมาใช้จับตัวคนร้ายได้เร็วแบบนี้

ดังนั้นเขาจึงตั้งใจจะไปแสดงความขอบคุณ แม้จะบริจาคไปแล้วถึงสิบสองเหรียญทอง ทว่าเขาไม่อาจเอ่ยคำพูดทำนองนั้นออกไปต่อหน้ายูจินได้

“ส่งคนอื่นไปก็ได้กระมัง”

“แต่ท่านฮิลเลียนบอกว่าสมควรไปด้วยตัวเองนะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปด้วยกัน” อเล็กซิสเสนอ เขาไม่อาจปล่อยให้ยูจินไปวิหารคนเดียวได้จริงๆ ยูจินได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มตอบกลับ และ...

“ฮ่าๆๆ ไปด้วยกันก็ดีครับ เสร็จธุระจากวิหารแล้วไปร้านหนังสือกันต่อเลยดีหรือไม่ แล้วก็กินมื้อเย็นข้างนอกที่เดียว ท่านพอจะมีร้านประจำที่ไปกินบ่อยๆ หรือพอจะรู้จักร้านดังของไฮน์สกันไหมครับ”

ได้ออกไปข้างนอกทั้งที่ ยูจินจึงรีบวางแผนชวนอีกฝ่ายออกเดท เขาเห็นว่าร้านหนังสือกับร้านอาหารเป็นสถานที่เด็ด ยอดนิยมของคู่รักด้วย

“ไปร้านหนังสือก่อน แล้วไปร้านอาหาร...ข้าพอรู้จักอยู่
รสชาติดีทีเดียว”

“ตกลงครับ ถ้าอย่างนั้นข้าขอตัวก่อน”

“เดี๋ยว”

ยูจินเตรียมลุกจากที่นั่ง แต่ชะงักไปเพราะอเล็กซิสเอ่ยทัก
แม้อีกฝ่ายจะมีสีหน้าเรียบเฉย แต่เขามองออกกว่าอเล็กซิสมี
บางอย่างที่ยังค้างคาใจ

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ช่วยตอบคำถามข้าอย่างตรงไปตรงมาที”

“อะไรหรือครับ” บรรยากาศระหว่างพวกเขาแปลกไปทันที
ยูจินเริ่มกังวล เพราะท่าทางของอเล็กซิสบ่งบอกว่าสิ่งที่กล่าว
นั้นไม่ใช่เรื่องตื้นใด

“สรุปเจ้ายังเป็นสาวกผู้ส่งสารอยู่หรือไม่”

อเล็กซิสเอ่ยทั้งสีหน้าจริงจัง ยูจินเห็นแล้วอยากหัวเราะ
เต็มที แต่ต้องข่มใจเอาไว้

เขาพอเข้าใจว่าคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าอย่างอเล็กซิสกำลังเป็นห่วงเรื่องอะไร คนผู้นี้เคยระเบิดอารมณ์มาแล้วรอบหนึ่งว่า “คนบอบบางอย่างเจ้าไม่สมควรต้องแบกรับภาระหนักเช่นนี้”

ตอนนั้นยูจินเคยเกลี้ยกล่อมไปว่า “แต่หากข้าไม่ได้มาที่นี่ ข้าก็จะไม่ได้เจอท่านนะครับ” อย่างไรก็ตาม แกรนด์ดยุกหนุ่มก็ยังไม่วายกล่าว “เอาแน่เอานอนไม่ได้อย่างนั้นจะเชื่อถือได้อย่างไร”

สิ่งที่ทำอยู่ตอนนี้ก็ไม่ต่างอะไรจากการลบหลู่ราวกับจะลุกขึ้นไปต่อยพระเจ้าเสียตอนนี้เวลานี้ เป็นภาพที่น่ากลัวแต่น่ารักและน่าประทับใจอย่างยิ่ง

ยูจินค่อยๆ ยันกายลุกขึ้น

“ข้าเคยพูดไปแล้ว ภารกิจที่ข้าได้รับจบไปหมดทุกอย่างแล้วจริงๆ ครับ แต่การที่ข้ายังมีจิตสัมผัสหลงเหลืออยู่แปลว่าข้ายังมีโอกาสได้รับความเมตตาจากพระเจ้า เช่นเดียวกับโอกาสที่ต้องรับบัญชาจากเบื้องบน ซึ่งเรื่องนี้ข้าก็อธิบายเหตุผลที่ชัดเจนไม่ได้เหมือนกันครับ”

ยูจินเขยิบกายเข้าไปคว้ามือหน้าที่กำลังกำหมัดแน่น
ต่อให้มีถุงมือขวางกัน ยูจินก็รับรู้ได้ว่าคนตรงหน้าเริ่มยอม
คลายหมัดแล้ว

วีรบุรุษผู้ถูกฟ้าเลือกหลายรายมีจุดจบที่ย่ำแย่ การที่ตน
ยังมีชีวิตอยู่จนถึงวันนี้เป็นเพราะพระเจ้าเสนอโอกาสให้

อีกทั้งยังมีเมตตา แจ้งเตือนสถานะ ‘ได้รับพิษ’ ผ่าน
หน้าต่างสถานะ ยูจินไม่รู้จะเรียกสิ่งนี้ว่าพระเมตตา ลางบอกเหตุ
หรือบริการหลังการขายดี

ณ เวลานี้ ยูจินรู้สึกว่หากตนต้องกลับไปรับภารกิจก็
ไม่ใช่ปัญหา เขาสามารถรวมพลังกับอเล็กซิสในการปราบสัตว์
ประหลาดต่างๆ ในยุคนี้ไหว

“ข้าเคยบอกแล้วว่า ชีวิตคนเราไม่แน่นอน แต่ตอนนี้ข้ามี
ท่านอยู่ด้วยทั้งคน ดังนั้นทุกอย่างต้องไม่เป็นไรแน่ครับ”

พูดจบก็ส่งยิ้มหวานหยดย้อยให้อเล็กซิส เมื่ออเล็กซิส
เห็นก็นิ่งค้างทำอะไรต่อไม่ถูก

ภารกิจพิชิตมารไร้นามจบลงแล้ว แต่อเล็กซิสก็ยังคงเป็นห่วงยูจินไม่ได้ ไม่ว่าอะไรจะเรื่องสุขภาพ ศิกใน ศิกนอก รวมถึงพระเจ้าที่ยังคงแหวะเวียนมาข้องเกี่ยว ทำให้เขาไม่อาจวางใจได้เสียที

กระทั้งยูจินบอกว่า ‘ทุกอย่างต้องไม่เป็นไร’ เพียงเท่านั้นหัวใจที่เคยแข็งกระด้างและด้านซาก็เหลวเป็นน้ำ ยิ่งในคำคินที่ต้องออกไปเผชิญหน้ากับมารไร้นาม คนรักของเขานั้นเปรียบดังสายรุ้งที่พาดผ่านในยามคำคิน

“ใช่ ข้าเคยบอกเองว่าจะคอยอยู่เคียงข้างเจ้า”

“ข้าเองก็จะอยู่เคียงข้างท่านเหมือนกันครับ”

“อืม” ความตึงเครียดที่ฉายออกมาให้เห็นเลือนหาย ดูจะสบายใจขึ้นแล้ว ยูจินเห็นเช่นนั้นจึงยิ้มออก แต่เขาก็กังอริบายเสริมให้คนรักตรงหน้าสบายใจเพิ่มขึ้น

“แต่ข้าก็ยังแอบกังวลเรื่องอนาคตอยู่หน่อย เพราะฉะนั้นไหนๆ ข้าก็ปิดท่านไม่ได้แล้ว...อืม...แล้วไม่อาจเดาใจพระเจ้าได้ด้วย ถ้าอย่างนั้นเรามาสรางรหส์ลับกันไหมครับ สมมติข้ามี

ความลับที่บอกท่านไม่ได้เพราะถูกบังคับ ข้าจะแปลงร่างเป็น
สัตว์ที่ดูสะดุดตา สักตัวแล้วนอนรอท่านอยู่บนเตียง”

“สัตว์ที่ดูสะดุดตา?”

“อย่างเช่น...เม่นแมนจูเรียหรือไม่ก็นกยูงอะไรทำนองนั้น
ครับ กล่าวคือเป็นสัตว์ที่จะไม่มีวันมานอนรอท่านอยู่บนเตียง
ได้แน่ และข้าจะทำต่อเมื่อมีความลับที่ไม่อาจบอกให้ท่านรู้ได้
เท่านั้น”

“ข้าจะจำเอาไว้”

“ยอดเลยครับ”

หมดธุระแล้ว หากเป็นเมื่อก่อนยูจินคงเอ่ยลาแล้ว
ออกจากห้องและกลับห้องตัวเอง แต่ตอนนี้...

“ยังต้องทำงานต่อใช่ไหมครับ” ยูจินพูดพลางเหล่มอง
เอกสารที่วางอยู่มุมหนึ่งของโต๊ะทำงาน วันนี้เลิกชิสไม่ได้ตะ
งานเลยสักอย่าง เพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับการจับตัวคนร้ายตลอด
ทั้งบ่าย

“ไม่นานก็เสร็จ”

“เสร็จแล้วสนใจมาเล่นที่ห้องข้าไหมครับ ข้าเตรียม
บางอย่างไว้ อันที่จริงก็เหมือนของท่าน แต่ข้าอยากลองใช้ของ
ตัวเองบ้าง”

เขาไม่มีอะไรต้องห่วงแล้ว เพราะสามารถจับตัวคนวางยา
ได้ภายในเวลาเพียงครึ่งวันจึงเปิดอกกล่าวไปตามตรง เสียดย
เพียงตนเองไม่สามารถพูดให้ฟังดูยั่วยวนได้มากกว่า ทว่าดูจาก
มุมปากและหางตาของอเล็กซิสที่ยกขึ้น เขาก็รู้ว่าเพียงเท่านี้ก็
สามารถล่อลวงอเล็กซิสได้สำเร็จ

“ตอนนี้เลยไหม”

“แล้วงานท่านล่ะครับ”

“ไว้อย่างพรงนี้ก็ได้”

อีกฝ่ายเปลี่ยนใจรวดเร็วจนจินตังตัวไม่ทัน

ปกติอเล็กซิสที่เป็นถึงแกรนด์ดยุกจะมีงานมากมาย เขา
ขยันและตั้งใจทำงานของตัวเองให้ลุล่วงมาโดยตลอด

แต่วันนี้กลับบอกว่าไว้อย่างพรงนี้ก็ได้...

ก่อนจะนึกได้ว่าครั้งหนึ่งอเล็กซิสเคยพูดว่า “ข้าพจะ
เข้าใจหัวอกพระราชแล้ว...ที่ชอบทำงานแบบขอไปที ก็เพราะ
มัวแต่หลงใน...รักนี่เอง” แต่ยูจินย่อมรู้ดีกว่าใครว่าปกติคนคนนี้
ไม่ได้มีนิสัยเช่นนั้น การที่จู่ๆ ทั้งงานไม่ใช่สัญญาณที่ดีสักเท่าไร

เป็นอย่างที่คนโบราณกล่าว ‘รู้ว่าสนุกเอาที่หลังตั้งใจ
ยิ่งกว่า’ ได้ลองหนึ่งครั้งตั้งใจไปตลอดกาล

ยูจินจะทำให้ผู้ชายที่มีระเบียบมาตลอดเสียคนไม่ได้ แม้
ในใจจริงลึกๆ เขาจะอยากลองทันทีเพียงใดก็ตาม

“ไม่ได้ครับ”

“หือ?”

“ทำงานให้เสร็จแล้วค่อยมา ท่านบอกว่าไม่นานไม่ใช่
หรือ”

อเล็กซิสทำหน้าที่จนเหมือนไม่เข้าใจ ยูจินก็ไม่สนใจ เขา
เขย่งปลายเท้าไปจับแก้มอีกฝ่ายแล้วผละออก

“เข้าไปจริง ๆ แล้วนะครับ เดี่ยวจะอาบน้ำหอม ๆ รอ
อย่าลืมมาเคาะเรียกนะครับ เพื่อข้ากลับ”

“จะเอาอย่างนี้ใช่ไหม”

“ตามนี้ครับ เดี่ยวพบกัน”

พูดเสร็จก็ปรึ่อกมาจากห้องทำงานของอเล็กซิสทันที และยังพอจะได้ยินเสียงถอนหายใจดังตามมา แต่เขาก็ไม่เหลียวหลังกลับไปมองสักนิด

“เซอร์แพทริกเจียบไปแล้วขอรับ อย่างที่ข้าน้อยเคยแจ้ง เซอร์แพทริกไปหลอกคนในนั้นอีกแล้วจึงโดนรุมประชาทัณฑ์ จากนั้นเขาก็อยู่เจียบๆ ไม่ได้ก่อปัญหาอะไรอีก ไม่ติดต่อกับโลก ภายนอก ตัดขาดกับลูกชาย สหายหรือคนรู้จักส่งจดหมายไปหา ก็ฉบับก็ไม่เคยตอบกลับ ส่วนเคนผู้เป็นลูกชายก็ยังทำพฤติกรรมเดิม ยกพวกตีกับอันธพาล ตอนนี้นอนพักรักษาตัว เพราะโดนมีดเถื่อขอรับ”

อเล็กซิสเดาะปากในใจเมื่อได้รับฟังรายงานความเคลื่อนไหวประจำฤดูใบไม้ร่วงที่ผ่านมาของ ‘เซอร์แพทริก’ ที่ชอบออกตัวว่าเป็นผู้ปกครองของยูจีนจากยอล

ตามที่ยอลกล่าว แม้อีกฝ่ายจะถูกส่งไปเป็นทาส
ในเมืองแรกก็ยังอวดดี คิดใช้ความเป็นขุนนางหลอกผู้อื่น
ครั้นโดนจับได้ก็ทำเป็นสงบเสียมระยะหนึ่ง ส่วนลูกชายที่ยังมี
อิสระอยู่ข้างนอกก็ยังทำพฤติกรรมเช่นเดิม

อเล็กซิสเลิกสนใจครอบครัวของเซอร์แพทริกนานแล้ว
จนกระทั่งยูจีนของเขาได้รับพิษ ชื่อของคนพวกนั้นก็ผุดขึ้นมา
อีกครั้ง เขาจึงสั่งให้ยอลไปสืบข่าวสารเกี่ยวกับคนพวกนั้น
ในระยะนี้

ในเมื่อตอนนี้เขาจับตัวคนร้ายได้แล้วภายในครึ่งวัน สิ่ง
ที่ยอลบอกมาเมื่อครู่จึงเหมือนแค่รายงานความเคลื่อนไหว
ธรรมดาๆ แต่ลึกๆ แล้ว อเล็กซิสก็ยังไม่ได้คลายกังวลไปเสีย
ทีเดียว

เขามีศัตรูเยอะอย่างที่ยูจีนบอก ไม่ว่าจะเป็นศัตรูที่เป็นญาติ
คู่แข่งทางธุรกิจ หรือพวกที่ตีสองหน้า

ในบรรดาพวกขี้อิจฉาย่อมต้องมีสักคนที่จ้องจะเข้าหา
คนรอบกายเขา แม้แต่อัศวินเซราที่เป็นแม่นมของลีเยนก็ด้วย

‘ดยุกโฮราอูม’ เป็นคนแรกทีอเล็กซิสจับตาดูอยู่ในระยะนี้ เนื่องจากช่วงที่ออกไปทำภารกิจพิชิตมารไร้ नाम เขามีเรื่องไม่ลงรอยกับคนผู้นี้บ่อย ทำให้อีกฝ่ายเสียหายหลายครั้งและยังมีข่าวลือหนาหูว่าดยุกโฮราอูมผูกใจเจ็บจนนำเขาและยูจินไปพุดถึงภายนอกในทางเสียหาย

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะพุ่งเป้ามาที่ยูจินของเขาเป็นพิเศษ ขนาดยูจินมีส่วนช่วยในการรบตั้งมากมาย คนผู้นั้นก็ยังไม่วายขุดเรื่องชาติกำเนิดของยูจินมาบอกว่าการที่ขุนนางปลายแถวไร้ผลงานได้แต่งเข้าตระกูลแกรนด์ดยุกก็ไม่ต่างอะไรจากการขายตัว

“แล้วดยุกโฮราอูม?”

“อยู่ในช่วงเสียสติเพราะแพ้การตัดสินใจดีซอร์บ และเห็นว่าการล้มมีแผนจะขยายธุรกิจเร็ว เนื่องจากดยุกฟิวสเวนยอมลงทุนด้วย”

ช่วงนี้สภาพคล่องทางการเงินของดยุกโฮราอูมอยู่ในขั้นวิกฤติ ธุรกิจที่ส่งต่อกันมารุ่นสู่รุ่นใกล้ล้มทั้งหมด แล้วเจ้าตัวยัง

ไปมีเรื่องพัวพันกับคดีฉ้อโกงต่างๆ นานา อีกไม่นานคงต้องขายทรัพย์สินสมบัติของตระกูล

นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมดยุกโฮราอูมถึงตามติดดยุกฟิวสเวน รัชทายาทลำดับที่หนึ่งถึงเพียงนั้น

“ลงทุนเองทั้งหมดเลยหรือเปล่า”

“ขอรับ”

“ไม่นานคุณนี่คงแตกคอกัน”

“และอีกไม่นานทางดยุกโฮราอูมก็อาจถึงแก่กรรมด้วยขอรับ เห็นว่าอาการหนักถึงขั้นอาจจำเป็นต้องพึ่งยา”

“พึ่งยา?”

“ทว่าเรื่องนี้คงต้องขอเวลาตรวจสอบอีกสักพักใหญ่ ข้าน้อยกำลังตามดูคนใกล้ชิดของเขาขอรับ จากข้อมูลในตอนนี้เป็นคือหลังจบภารกิจพิชิตมารไร้นาม อาการของเขาก็หนักขึ้นเรื่อยๆ”

เป็นอีกครั้งที่อเล็กซิสตะปากร้องไห้ หากอยู่ในแดนเหนือ ซึ่งเป็นถิ่นของเขา เรื่องนี้คงง่ายลงมาก ตอนนี้กลับกลายเป็นงานยากไปเสียได้

“ไว้ค่อยว่ากันอีกที”

ศัตรูของศัตรูคือมิตร อเล็กซิสนั่งนึกชื่อคนที่ไม่ชอบดยุกพิวสเวน ก่อนส่งงานยอลเพิ่มไปอีกเล็กน้อยแล้วปล่อยให้ไปพัก เมื่อยอลออกไปจากห้องแล้ว ความเจ็บจึงกลับเข้าปกคลุมห้องนี้อีกครั้ง

เขาถอนหายใจทั้งเอือกใหญ่ ก่อนกำหมัดแน่นแล้วคลายออก

คำว่าโชคดียังไม่สามารถบรรยายเหตุการณ์ในครั้งนี้ได้เพียงพอ หลังรู้ข้อมูลของยาพิษ พวกเขาสามารถจับตัวคนร้ายได้อย่างฉับไวโดยใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งวัน หากพวกเขารู้ช้ากว่านี้เพียงเล็กน้อย ยูจินก็อาจจะ...จากเขาไปได้ง่ายๆ โดยที่เขาไม่ทันรู้เรื่องอะไรด้วยซ้ำ

เมื่อเป็นเช่นนั้น อเล็กซิสจึงสำนึกได้ทันทีว่า คงเป็นเพราะพระเมตตาจากเบื้องบน

“ผู้กล้าของพระเจ้า...อย่างนั้นหรือ”

อเล็กซิสพึมพำเสียงแผ่ว ยูจีนบอกว่าตัวเองไม่ใช่สาวกผู้ส่งสารของพระเจ้าอีกต่อไป แต่ด้วยในกายยังมีจิตสัมผัสไหลเวียน ความเป็นผู้กล้าของพระเจ้าจึงยังอยู่ ซึ่งสำหรับเขานั้นไม่ใช่สัญญาณที่ดีสักเท่าไร

เดี๋ยวคงต้องสั่งงานอะไรอีกแน่

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่ายูจีนจะทำอะไร เขาจะคอยอยู่เคียงข้างคนรักเสมอ ต่อให้โดยพื้นฐานแล้วจะไม่ศรัทธาในพระเจ้าเลย

ทว่าหากตัดเรื่องงานทิ้ง เขาก็ยังไม่ชอบที่ยูจีนต้องไปเสี่ยงอันตรายอยู่วันยังค่ำ

หัวใจของเขาพลันชาวบจนต้องยกมือขึ้นกด ที่มาของอาการนี้ไม่ได้มาจากคำสาป เพราะร่างกายของเขาไม่ได้ปฏิกิริยาแปลกๆ แต่อย่างใด

อาการปวดนี้มาจากเขารู้ใจตัวเอง และตระหนักได้ว่าการสูญเสียคนรักนั้นน่ากลัวเพียงใด

ตอนที่ยูจินหมดสติไปในอ้อมกอดและนอนแน่นิ่งอยู่หลายเดือน สิ่งทีอเล็กซิสทำในตอนนั้นคืออดทน แต่ความอดทนก็มีขีดจำกัด จากนั้นมันก็กลายเป็นความหวาดหวั่น เพราะหลังจบภารกิจพิชิตมารไรร้านม ยูจินของเขาก็แน่นิ่งไปทันที

ในช่วงที่แสงสีทองกระจายไปทั่วทุกพื้นที่ก่อนหายเข้ากลีบเมฆไป ยูจินของเขาเหมือนตุ๊กตาที่ถูกกระซางสาส์นออกจากตัว และแน่นิ่งไป...ไม่หายใจ

‘ตาย’ คำนี้ผุดขึ้นในหัวของเขา ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้นราวกับเป็นเพียงเรื่องลวงหลอก

เวลานั้นเขาทำตัวไม่ถูก ได้เพียงโอบกอดคนรักเอาไว้รู้เพียงว่าช่วงเวลานั้นนานจนไม่ต่างจากชั่วนิรันดร์

หากคนตรงหน้าไม่หายใจอีก...ไม่ลืมตา...แล้วเขาจะทำอย่างไร...จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้หรือเปล่า

แค่คิดว่าหากยูจินรับพิษเข้าไปโดยไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนครบสามครั้งแล้วไม่ตื่นขึ้นมาอีกตลอดกาล...ชนทั่วทั้งร่างก็ลุกชูขึ้นโดยพลัน ความรู้สึกในวันนี้เหมือนกับวันนั้น รวมถึงเขารู้สึกอึดอัดด้วยไม่รู้ว่าพระเจ้าจะส่งอะไรยูจินอีกหรือเปล่า

ความรักและการถูกรักตอบก็เหมือนกับยา หวานก็อม
ต่อให้ขมก็ต้องกลืน อเล็กซิสพอจะเข้าใจถึงเหตุผลของคำว่า
'รัก' แล้ว

ริมฝีปากเหยียดตรงหวังชมความซาทีกัดกินหัวใจสวนทาง
กับความร้อนรุ่มที่กระจัดกระจายไปทั่วทรวงอก เขาอยากรู้ให้ได้
ว่าความกลัวที่เกิดขึ้นใหม่มีต้นตอมาจากอะไรกันแน่

“ร้อน...เหลือเกิน...”

หากให้ตอบแบบตรงไปตรงมา ก็เพราะเขามีจุดอ่อน

โดยที่ตัวเขาตกหลุมรักในจุดอ่อนนั้นด้วย

ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงไม่เข้าใจ แต่ตอนนี้เขาพอจะรู้แล้วว่า
ตัวเองแปลกไปจริงๆ

ตั้งแต่เตรียมการขอแต่งงาน ทำตัวเหมือนเด็กน้อย
ที่หลงในรัก ทั้งแหวน กุหลาบ ทุกอย่างต้องดีที่สุด สมบูรณ์แบบ
ที่สุดสำหรับคนรัก และยังจู้จี้จุกจิกมากขึ้นอีกด้วย

ช่างเป็นการกระทำที่เบาปัญญาสุดๆ แต่ถ้าถามจากใจ
เขาก็ไม่ได้รังเกียจตัวเองที่เป็นเช่นนี้

ต่อให้ยูจินจะได้รับการวินิจฉัยว่าแค่ป่วย อเล็กซิสก็คงอยู่เฉยไม่ได้ สงสัยจะต้องอุ้มยูจินไปแอบในห้องลับ ให้นั่งๆ นอนๆ อยู่ในนั้นเพื่อความปลอดภัยแล้ว

“เจ้าตัวคงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ”

อีกฝ่ายคงจะใส่อารมณ์กับเขาแล้วพูดทำนอง ‘นี่ท่านทำบ้าอะไร’ ต่อด้วยการทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองได้ออกมาจากกรงทอง

อเล็กซิสตั้งตัวเองกลับมาอยู่กับความจริงตรงหน้า เอื้อมมือไปคว้าเอกสารบนโต๊ะที่บอกยูจินไปเมื่อครู่ ว่า ‘ไม่นานก็เสร็จแล้ว’ อันที่จริงเขาโกหก เขามีงานกองจนล้นโต๊ะเพราะใกล้ถึงกำหนดส่งรายงานการบริหารรัฐกิจประจำไตรมาสแรกของเมืองไฮน์สกัน

ช่วงนี้อเล็กซิสรู้สึกตัวเองค่อนข้างอ่อนไหวง่าย ทั้งยังมีบางเรื่องมากระตุ้นตัวเขา เช่น นาทีนี่เขาอยากโยนทุกสิ่งทิ้งแล้ววิ่งไปหายูจินให้รู้แล้วรู้รอด แค่คิดถึงผิวกายหอมหวาน ปานน้ำผึ้งเดือนห้าที่ได้ชิมเมื่อคืนวาน...เวลานี้ต่อให้เอกสารสำคัญจะยับคามือเขาก็ไม่สนแล้ว

ทว่าเขาไม่อาจไม่สนใจศักดิ์ศรี และไม่อาจเมินคำพูดที่ยูจิน
ฝากไว้ก่อนไป อเล็กซิสจึงต้องตั้งสมาธิ เลิกคิดถึงภาพคนรัก
และตั้งใจทำงานตรงหน้า

ห้าทุ่มกว่าเป็นเวลาเลิกงานและช่วงเวลาที่ภายในปราสาท
ไฮน์สกันเงียบสงัด

เจ้าของปราสาทเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสามอย่าง
เงียบเชียบ ไร้เสียงฝีเท้า เมื่อเห็นห้องนอนของภรรยาที่ยังปิด
แน่นหนาดีก็หมุนกายเดินจากมา

เขาคิดว่าควรอาบน้ำให้เรียบร้อยก่อนไปหายูจิน

โดยปกติแล้วคนรับใช้จะเปิดโคมไฟหัวเตียงเพื่อให้เขาที่
เลิกงานดึก ทว่าคืนนี้แปลกไป ทำไมห้องถึงสว่างโรจน์ขนาดนี้

มีใครบางคนนอนรออยู่บนเก้าอี้ตัวยาว เป็นยูจินในชุดนอน
อีกฝ่ายเบนสายตาออกจากหนังสือที่อ่านก่อนจะค่อย ๆ หันหน้า
มา

“มาแล้วหรือครับ”

วินาทีที่ได้สบตา ยูจินก็รีบยื่นกายลุกขึ้นแล้วปรี่เข้ามาหา ด้วยความว่องไวพร้อมรอยยิ้ม ก่อนโผล่เข้ามากอดเต็มรัก ในขณะที่อเล็กซิสยังงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

“อะไรของเจ้า”

“บอกแล้วนี่ครับว่าเดี๋ยวเจอกัน” พุดจบก็เอาคางมาถูไถ ก่อนเงยหน้าขึ้นมาส่องยิ้มให้

“เข้าใจนี่กว่าเจ้าจะมารอในห้อง เห็นบอกให้เคาะเรียก”

“ที่มารอก็คเพราะดีกว่ามัวแต่นั่งใจจืดใจจ่อว่าเมื่อไหร่ ท่านจะมานะครับ อิม แต่อย่างไรก็ต้องขอโทษด้วยที่ถือวิสาสะเข้ามารอ”

“ไม่เป็นไร”

“จะว่าไป ท่านก็มาเร็วเหมือนกัน ไม่สิ ช้ากว่าปกติ นิดหน่อย แต่ไม่เป็นไรครับ ข้าอ่านหนังสือรอจึงไม่ได้รู้สึกวุ่นวายขนาดนั้น เอ่อ ท่านต้องไปอาบน้ำก่อนใช่หรือไม่ ถ้าอย่างนั้น ให้ข้าอาบน้ำให้ไหมครับ เดี่ยวสระผมให้ด้วย เรื่องนี้ข้าเก่งนะ”

อเล็กซิสเปลอยกยัมด้วยความเบาใจ ตอนนี้เขาถูกกอด
อีกทั้งคนกอดยังพูดเจื้อยแจ้วและเผยความต้องการของตัวเอง
ออกมาตรงๆ

ตอนแรกเขาก็รู้สึกว่าย้วยวนดี ความรู้สึกในใจจึงสับสน
อยากทำตามทีคนเอ่ยย้วยวนตาใสกล้าว แต่คิดดี ๆ อีกทีก็รู้สึก
ว่าไม่ทำจะดีกว่าเพราะยูจินไม่จำเป็นต้องปรนนิบัติเขาเหมือน
คนรับใช้

“ไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก”

“ก็แค่จะสระผมให้เฉยๆ เราจะได้แช่อ่างด้วยกันด้วย”

“ยังไม่ได้เข้าไปใหญ่”

“ไม่ชอบหรือครับ”

“ไม่ใช่ไม่ชอบ แต่มันเร็วไป แล้วข้าก็...แอบอาย”

อเล็กซิสเลียนแบบคำพูดของยูจินเมื่อวานบ้าง ทั้งที่
จริงๆ แล้วเขาไม่ได้อาย แค่คิดว่าตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่จะปล่อย
ให้ตัวเองไปเจอกับความย้วยวนขั้นสูงสุดของยูจิน

คนฟังตกตะลึงอ้าปากค้าง ก่อนที่ใบหน้าจะขึ้นสีแดงก่ำ

“เอ๊ะ...นี่หลอกข้าหรือครับ”

“อดใจรอหน่อยเถิด”

“ตกลงครับ ถ้าอย่างนั้นขอข้าถอดเสื้อผ้าให้ไหมครับ”

“ถอด?”

“ข้าอยากลองทำให้”

ประกายแห่งความหวังปรากฏขึ้นในดวงตาของยูจินอีกครั้ง อเล็กซิสเห็นแบบนั้นก็หลุดขำ เพราะเขาก็คิดมานานแล้วว่ายูจินดูหลงใหลในหุ่นของเขาเหลือเกิน

กลีบปากอิมชยันชมพูเซย ทั้งกลัมน้ำใสและเท่า เมื่อคืนก็เพิ่งส่งสายตาร้อนแรงราวแผดเผาจนร่างกายของเขาร้อนรุ่ม ครั้นสบตาด้วยแล้วพลันรู้ว่าการอะไร แต่ยูจินไม่ใช่คนเข้าซี้หากปฏิเสธไป อีกฝ่ายก็จะยอมแต่โดยดี

ทว่าอเล็กซิสเคยปฏิเสธแล้วหนหนึ่ง ดังนั้น...

“เฮาสี”

“เชื้อมือเข้าได้เลยครับ ขำมันใจในฝีมือตัวเองมาก ตอนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้หลานก็เพียงแวบเดียวก็เสร็จ” ยูจินหัวเราะเสียงใส พลงย่นมือเข้าไปจับผ้าพันคอของอเล็กซิส เขามีฝีมือตามที่กล่าว เพียงพริบตาเดียวก็สามารถคลายผ้าที่พันกันหลายชั้นได้สบายๆ พร้อมปลดเข็มขัดและถอดเสื้อนอกให้เสร็จสรรพแบบทันใจ

“กางแขนหน่อยครับ”

อเล็กซิสทำตาม และในเวลาไม่กี่นาที เสื้อนอก ถูงมือเสื้อกั๊กตัวใน ล้วนแต่ถูกโยนไปพาดอยู่บนเก้าอี้เรียบร้อย

ชั้นถัดมาคือเสื้อ ในขณะที่ยูจินกำลังช่วยปลดกระดุมก็เอ่ยชมเชยพร้อมหวานเสน่ห์ด้วยการยิ้มให้ตลอดเวลา “ชอบหุ่นของท่านเหลือเกิน” “มือก็งดงาม” “กล้ามเนื้อแน่นสวยนัก”

“ดูเจ้าชอบหุ่นข้าเสียจริงนะ”

ไม่ใช่แค่ชอบเฉยๆ เหมือนจะชอบมากเป็นพิเศษ อเล็กซิสจึงเปลือยหลุดปากถามไปตรงๆ ยูจินที่กำลังใจจดใจจ่ออยู่กับกระดุมจึงเงยหน้าขึ้นยิ้มตอบทันที

“แน่นอนอยู่แล้วครับ ข้าก็เพิ่งรู้ตัวเองหลงใหลเรื่องนี้ขนาดนี้ รูปร่างของเราใกล้เคียงกันมาก ข้าเคยบอกท่านใช่หรือไม่ครับว่าข้าอิจฉารูปร่างท่านมาก”

“มีอีกไหม”

“เรื่องที่อิจฉาหรือครับ มีสิครับ เยอะด้วย ท่านตัวสูง พละกำลังมาก ผมต่ำเงางาม”

ความอิจฉานี้ไม่ใช่ในทางลบ หากแต่หมายถึงชอบเหลือเกิน ทว่าคำตอบที่ได้รับกลับมาก็ต่างจากที่อเล็กซิสคิดไปบ้าง เขาเข้าใจเรื่องราวรูปร่างและพละกำลังแล้วว่า...

“ผมดำ? ผมของข้ามันทำไมหรือ”

“ก็ข้าไม่ค่อยหลงใหลในสีชมพู” อีกฝ่ายบ้วนปากตอบ เป็นภาพที่หาดูได้ยากยิ่ง ท่าทางจะไม่พอใจกับสีผมของตัวเองจริงๆ

สำหรับอเล็กซิสแล้ว ไม่มีส่วนไหนของยูจินที่ไม่น่ามอง ผมสีอ่อนหวานนี้ก็เข้ากับภาพลักษณ์นุ่มนวลของยูจินดี

“แต่ข้าชอบนะ ดูอ่อนโยนดี แล้วสีชมพูก็มีแซมอยู่แค่ช่วงปลายนิดหน่อยเอง”

“จริงครับ แต่สี...อืม ท่านลองจินตนาการ สมมติเราสลับ
สีผม...สีผมของท่านในกระจกเป็นสีชมพูเหมือนข้าตอนนี้”

ริมฝีปากอเล็กซิสเหยียดตรง ใบหน้าเรียบตึงทันที แค่คิด
ว่าตัวเองต้องเปลี่ยนสีผมไปเป็น...สีชมพู ต่อให้ผู้ถามจะเป็น
ยูจีน อเล็กซิสก็ไม่กล้าตอบเอาใจอีกฝ่ายแน่นอน

ยูจีนเองก็น่าจะดูออกว่าเขาไม่กล้าตอบจึงยิ้มกล่าว

“ช่างเถอะๆ เรื่องเช่นนี้เชื่อว่าอยากเปลี่ยนก็จะเปลี่ยนกันได้
อีกอย่างท่านก็เหมาะกับผมสีดำดีอยู่แล้ว ส่วนข้าแค่ไม่ส่อง
กระจกก็สิ้นเรื่อง เอ้อ จริงด้วย” ยูจีนตั้งท่าเตรียมจะปลดกระดุม
ต่อ แต่ก็เงยหน้าขึ้นมาทันควันเหมือนเพิ่งนึกอะไรออก สีหน้า
ที่แสดงออกมาก็มีพิรุณเหลือเกิน

“ข้ามีเรื่องจะบอก ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงอะไร ลองฟังดูก่อน
แล้วจะปฏิเสธก็ได้ครับ”

“ว่ามา”

“งานครั้งนี้เซอร์ลาดูโลสมาด้วยใช่ไหมครับ แล้วก็มาพัก
หลายวัน ถึงตอนนั้นท่านกับเซอร์ลาดูโลสพอจะประชันฝีมือกัน

พอเป็นพิธีให้พวกเราดูสักหน่อยได้ไหม ข้ามาคุยกับท่านก่อน
ยังไม่ได้คุยกับเซอร์ลาดูโลส พอดีลีเยนชวนคุยแล้วคิดว่าหากให้
อัครินระดับเจ็ดต่อสู้กัน ใครจะชนะ ข้ารับปากกับเขาไปว่าจะ
ช่วยคุยเรื่องนี้ให้ แหะๆ แต่ท่านไม่ต้องทำตามก็ได้นะครับ ข้า
แค่ลองชวน ไม่ต้องจริงจังมาก”

แม้อีกฝ่ายจะบอกว่าลองชวน ไม่ต้องจริงจัง ทว่าแววตา
คู่หนึ่งกลับฉายความคาดหวังในคำตอบอย่างชัดเจน

อเล็กซิสไม่ค่อยชอบการโอ้อวดผละกำลังของตัวเอง
เท่าไร หลังเป็นอัครินระดับเจ็ดที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์
ชาติคินฮัล เขาไม่เคยลงสนามประชันกับใครอย่างจริงจัง จริงอยู่
ที่อาจไม่มีใครล้มเขาได้ แต่สิ่งที่เขารู้สึกมากกว่าคือไม่มีความ
จำเป็นต้องทำเช่นนั้นเลยสักนิด

อย่างไรก็ตาม เวลานี้ยูจินเป็นฝ่ายเอ่ยปาก เขาจะขัด
ได้อย่างไร เพียงแต่มีความสงสัยเล็กน้อย

“แล้วเจ้าคิดว่าใครจะชนะ”

“เอ่อ...คือ...เรื่องเช่นนี้สมควรดูตามสถานการณ์ในเวลานั้น
ตอบล่วงหน้าไม่ได้หรอกครับว่าใครจะชนะ ถึงอย่างนั้นข้าก็ส่ง

กำลังใจให้ท่านอยู่ดี ไม่แน่ว่าไม่ได้ถึงขั้นตัดสินใจแพ้ชนะ เพราะ
พวกเราเพียงแข่งกันสนุกๆ ไม่ได้จริงจัง”

ยูจินมีท่าทีลังเลก่อนตอบ ท้ายประโยคนั้นเขาพูดเรื่องจริง
ไม่ได้เสแสร้ง และยังเปิดช่องเผื่อให้อีกฝ่ายหาทางออกโดยการ
บอกว่าไม่ใช่เรื่องจริงจัง

เขาพลันรู้สึกว่าคุณเองมีความสามารถในการเลือกใช้คำ
เป็นอย่างยิ่ง คำพูดที่กล่าวไปไม่ได้มีการพูดจาเยินยอ ไม่บอก
ว่าผู้ใดจะชนะ และให้กำลังใจคนรักอย่างครบถ้วน

ทั้งหมดนั้นทำให้อเล็กซิสพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง จะว่าไป
วาทศิลป์ของยูจินก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เขารู้สึกว่าคนรักของตน
อาจเป็นพวกตม้ต้นในช่วงแรกที่ได้รู้จักกันด้วยซ้ำ

ความเฉลียวฉลาดในการพูดจาของยูจินทำให้อเล็กซิส
มั่นใจว่าหากอีกฝ่ายเลือกจะเป็นนักตม้ต้นย่อมสามารถเป็น
ระดับแนวหน้าได้อย่างแน่นอน อีกทั้งสายตาของอีกฝ่าย
ยามพูดจาก็จริงจัง ไม่เผยอาการประหม่าหรืออวกแวกใดๆ ทั้งสิ้น

ท่าทางทั้งหมดนั้นน่ารัก น่าเอ็นดู งามสง่า เพลิ้นตา
อย่างถึงที่สุด ทุกอย่างส่งผลให้อเล็กซิสหลงรักจนโง่หัวไม่ขึ้น

ไม่ว่ายูจินจะปรารถนาสิ่งใด เขาก็พร้อมจะหามามอบให้อย่าง
เต็มใจ

“ถ้าอย่างนั้นข้าก็ต้องชนะแล้ว มีเจ้าเป็นกำลังใจให้ทุกคน”

“บอกว่าไม่ได้จริงจิงครับ สรุปรว่าท่านตกลงใช้หรือไม่
เดี๋ยวข้าจะไปลองคุยกับทางเซอร์ลาดูโลสครับ”

“ตกลง”

“ต้องเป็นการประชันแห่งศตวรรษแน่ๆ!” ยูจินตะโกนลั่น
ห้องด้วยความดีใจสุดขีด ก่อนกลับมาตั้งใจปลดกระดุมให้อีกครั้ง
เมื่อถอดเสื้อเสร็จ เขาก็เริ่มขยับไปที่กางเกง

ทว่าวินาทีที่มีมือบางจับขอบกางเกง อเล็กซิสจำต้องรีบ
ลดมือลงห้ามปราม

“ให้เป็นหน้าที่ข้าเอง”

“ทำไมล่ะครับ เห็นมาหมดแล้ว เขินตอนนี้ออกจะสา
ยเกินไป”

“เจ้าไม่น่าหยุดอยู่เพียงแค่ออด”

“ท่านรู้ได้อย่างไร ข้าเผยแพร่ขนาดนั้นเชียว” ยูจินเบิกตา
โพล่งก่อนหลุดหัวเราะ ทว่าก็ยังดีอรรัน ลดมือลงไปสัมผัสต้นขา
ของเขา เพียงสัมผัสอันแผ่วเบายังทำให้อเล็กซิสรู้สึกถึงความ
ร้อนรุ่มจากกายของตน

ความปรารถนาที่เขาเคยควบคุมไว้ได้อย่างดีเริ่ม
พลุ่งพล่านอีกครั้ง ตอนนี้เขาอยากกอดอีกฝ่ายเข้าในอ้อมอก
ประทับรอยจูมพิตสีกุหลาบให้ทั่วกาย อยากผสมผสานกายเป็นหนึ่ง
กับอีกฝ่ายให้สมกับความต้องการ

แต่ยูจินของเขาคงรับไม่ไหว

อเล็กซิสตระหนักได้ว่าเขาต้องแก้ปัญหาเหล่านี้จากทาง
ตัวเขาเอง เขาต้องควบคุมความรู้สึกของตัวเองให้ดี แต่ยูจิน
ไม่ใช่คนที่จะหวาดกลัวเรื่องนั้น อีกฝ่ายยังคงยื่นมือมาสัมผัสเขา
ไม่หยุด หากได้รู้ถึงภยันตรายที่กำลังจะลุกลามไปถึงตน

นิ้วเรียวยาวลูบไล่ไปตามผิวกายของอเล็กซิส เขาอยาก
จับมาลิ้มรสหวานติดลิ้นนั้นเหลือเกิน

“ถูกต้อง” อเล็กซิสจับมือของยูจินแล้วหยิบออกไป
ให้พ้นกาย สายตาของยูจินจึงดูดันขึ้นทันที

“ท่านจะทำอย่างนี้หรือครับ”

“ไม่ต้องแช่น้ำกับข้าหรือก”

“แหม ข้าก็ไม่ได้จะทำถึงขั้นนั้น ไม่ต้องการจริงหรือ ถอดชุดเสร็จข้าจะไปอยู่แล้วครับ”

“รอข้าได้หรือไม่”

“ออกคำสั่งอย่างกับข้าเป็นสุนัข ข้าไม่รอเฉยๆ แน่ครับ”
กล่าวจบ ยูจินก็เดินเข้าไปถอดเอวของอเล็กซิส อีกฝ่ายตัวแข็งทื่อ
ในทันที พวกเขาอยู่ใกล้กันจนได้ยินเสียงลมหายใจของอีกฝ่าย
อเล็กซิสได้กลิ่นหอมหวานจากร่างตรงหน้า

“เจ้าไม่รู้หรือกว่าข้ากำลังอดทนเพียงใด”

“จะอดทนทำไมล่ะครับ ไม่ดีเลย!”

อเล็กซิสได้ยินคำต่อล้อต่อเถียงเช่นนั้นพลันยื่นมือไป
กอบกุ่มลำคอและประคองใบหน้าของคนรัก ก่อนประทับจุมพิต
เบาๆ ยูจินตอบรับการกระทำโดยการอำปากเล็กน้อยเพื่อรับ
สัมผัสหวานซึ่ง ปลายลิ้นของพวกเขาเริ่มเกี่ยวกระหวัด เพิ่ม
ความร้อนแรงให้กับจุมพิตในครั้งนี้

แม้ยูจินจะกำลังหลับตาและส่งเสียงครางพึงพอใจจาก
จุมพิตอันร้อนแรง ไหล่บางสันสะท้อน อเล็กซิสก็ไม่สนใจ เขา
เหยียดแขนข้างหนึ่งลงไปโอบเอวบาง แล้วออกแรงรัดอีกฝ่าย
เข้าหาตัวให้ใกล้กว่าเดิม

ยูจินตั้งตัวไม่ติดกับจุมพิตอันแสนร่ำร้อนนี้ เขาไม่รู้ว่า
ทำไมอีกฝ่ายถึงจูบตน แต่ความสงสัยก็อยู่ในหัวสมองของเขา
เพียงแวบเดียว ด้วยความร่ำร้อนในเวลานี้ได้หลอมละลาย
ทุกอย่างไปจนหมด หัวใจก็เต้นไม่เป็นสำ

ทว่าจุมพิตนี้ก็ยังคงเดินหน้าต่อ กระทั่งผลริมฝีปาก
ออกจากกันเขาถึงมีโอกาสรหายใจ

เมื่อลืมตา เขาก็เห็นดวงตาคู่คมของอีกฝ่ายอยู่ใกล้เพียง
ปลายจมูก

“หิ...ท่านต้องการเช่นนี้ใช่ไหม” ยูจินไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเอง
พูดอะไรออกไป อีกทั้งอเล็กซิสก็ไม่ยอมตอบ เพียงแค่คุกเข่าลง
ไป...